

Τό «Συμπόσιο τοῦ Διαβόλου»

Γράφει ο **Σαράντος Καργάκος** (Ιστορικός - Συγγραφέας)

Οταν ἐμφανίζεται ὁ φόβος, ὁ κόσμος ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ δίκαιο, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὶς ἀξίες καὶ τὶς ἠθικὲς ἀρχές, ἀδιαφορεῖ γενικὰ γιὰ ὅλες τὶς ὁμορφες ἱστορίες τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ κάποιοι ἄνθρωποι τῆς δικῆς μου ἡλικίας κάνουν ὑπομονή μέχρι νὰ μποῦνε στὸ λιμάνι τῶν σκιῶν καὶ ν' ἀγκυροβολήσουν στὴν αἰωνιότητα. Ζήσαμε πολλὰ καὶ φρικτὰ καταστάσεις στὸν αἰῶνα ποὺ πέρασε. Στὸν αἰῶνα, ποὺ ζοῦμε, διαισθάνομαι ὅτι θὰ ζήσουμε –ὅσοι τὶς ζήσουμε– ἀκόμη φρικτότερες. Δὲν ἔχουμε μόνο ὁρατοὺς ἐχθροὺς· ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀόρατοι ποὺ μᾶς ἀπειλοῦν. Κάποτε ἦταν χαρά μας ἓνα ταξίδι στὸ ἐξωτερικό. Τώρα εἶναι δοκιμασία.

Σαράντος Ι. Καργάκος

Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια ἦμουν στὴν Ἰσπανία, στὴ χώρα τῶν Βάσκων. Ξύπνησα ἀπότομα τρεῖς ὥρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀπὸ ἓνα δαιμονισμένο θόρυβο. Ὁ βόμβος ποὺ μπορούσε νὰ σὲ τρελάνει προερχόταν ἀπὸ τὶς σωλῆνες φθορισμοῦ ποὺ ἦσαν στὸ... ταβάνι!

Μὲ αὐτὸ τὸ συνεχῆ φόβο, ὅτι τὸ καθετὶ –ἀκόμη κι ἓνας φάκελος ἀλληλογραφίας– μπορεῖ νὰ σημαίνει θάνατος, οὐσιαστικὰ ἡ ζωὴ γίνεται θάνατος. Ἐπαληθεύεται –γιὰ πολλοστὴ φορὰ στὴν ἱστορία– μιὰ φράση τοῦ μεγάλου Εὐριπίδη: «Τὶς οἶδεν εἰ ζῆν μὲν τοῦθ' ὅπερ κέκληται θανεῖν, τὸ δὲ ζῆν θνήσκειν ἐστίν;» (=Ποιὸς ξέρεῖ ἂν εἶναι ζωὴ τοῦτο ποὺ ἔχει ὀνομαστῆ θάνατος, ἐνῶ τὸ νὰ ζεῖ κανεὶς εἶναι θάνατος;).

Δὲν θὰ κουράσουμε τὸν ἀναγνώστη μὲ πολλὴ φιλοσοφία, καὶ μάλιστα φιλοσοφία θανάτου, ποῦ τοῦ διδάσκει ἄλλωστε ἀφειδῶς ἢ τηλοψία μὲ μύριες σκηνές –φανταστικὲς καὶ πραγματικὲς– αἵματος καὶ φρίκης. **Θὰ ποῦμε ἀπλῶς ὅτι βρισκόμαστε σ' ἓνα χρονικὸ ὄριο ὅπου παύουν νὰ ἰσχύουν κάθε λογῆς νόμοι, φυσικοὶ καὶ ἀνθρώπινοι.**

Ὁ νόμος τῆς βαρύτητας, γιὰ παράδειγμα, δὲν ἰσχύει στὸ σύγχρονο κόσμο τῶν ἀξιῶν. Ὅποιος δὲν διαθέτει βάρος εἰδικὸ μπορεῖ νὰ ὑψωθεῖ μέχρι τὸν οὐρανό. Ὁ νόμος τῆς παγκόσμιας ἑλξης ἰσχύει μόνο στὶς ἐρωτικὲς σχέσεις.

Ἡ πολιτιστικὴ παράδοση τῶν λαῶν οὔτε συνεχίζεται οὔτε κτίζεται· ἀπλῶς δανείζεται. Γιατὶ νὰ καλλιεργεῖς δικό σου πολιτισμό, ποὺ εἶναι τόσο κουραστικό, ἀφοῦ μπορεῖς νὰ πάρεις δανεικό; Ἔτσι δὲν ὑπάρχει τίποτα βέβαιο καὶ σταθερὸ στὴ ζωὴ μας. Νιώθουμε ὅτι μᾶς σφίγγει ἓνας

κυκλικός θάνατος. Άπειλές παντοῦ.

Ἡ Δύση δὲν ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη στοὺς λαοὺς οὔτε ἀκόμη καὶ στοὺς δυτικούς. Στὴ Γερμανία οἱ ἐπιβάτες στὰ λεωφορεῖα ἀλληλοκοιτάζονται μὲ καχυποψία, ἐνῶ στὴ Γαλλία εἰδοποιοῦν τὴν ἀστυνομία, ἂν δοῦν κάποιον μελαχροινό, μὲ ὑποπτο παρουσιαστικὸ, καὶ κρατᾷ πακέττο!

Ὅλοι ὁσφραίνονται μιὰ ἀπειλὴ, ποὺ εἶναι ἀόρατη, ὅπως οἱ ἰοὶ ποὺ μᾶς περιβάλλουν καὶ μᾶς προσβάλλουν ἀπὸ παντοῦ. **Ἐναν ἀντίπαλο ποὺ θέλει νὰ ζήσει –κι ἂν σοῦ ἐπιτεθεῖ– μπορεῖ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσεις.**

Ἐναν ποὺ θέλει νὰ πεθάνει ὄχι. Θὰ πεθάνει γιὰ νὰ σὲ πεθάνει. Ἐδῶ ἔχουμε ἐφαρμογὴ τῆς Σαμφωνικῆς ἀρχῆς: «Ἀποθανέτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων»! **Καὶ αὐτὸς βέβαια ποὺ θὰ πεθάνει γιὰ νὰ μᾶς πεθάνει, θὰ πάει στὸ δικὸ του παράδεισο. Ἐμεῖς νὰ δοῦμε...**

Σήμερα ὁ δυτικὸς κόσμος ἀντιμετωπίζει τὸν πλέον ιδιότυπο πόλεμο. **Ἡ Ἀσία καὶ ἡ Ἀφρικὴ πολεμοῦν τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερικὴ μὲ ἔμπρηχες σφαῖρες. Προωθοῦν πρὸς αὐτὲς τὸ πλεονάζον πληθυσμιακὸ δυναμικὸ τους. Ἡ χώρα μας εἰδικὰ σηκώνει ἓνα πληθυσμιακὸ φορτίο πολὺ πέρα ἀπὸ τὶς οἰκονομικὲς, ἐδαφικὲς καὶ ἀπορροφητικὲς τῆς δυνατότητες.**

Ἄν μάλιστα πέσει καὶ ὁ φράκτης τοῦ Ἑβρου, ὅπως ἀπαιτοῦν οἱ «ἀλληλέγγυοι», τότε θὰ δοθεῖ κάπως εὐρύτερα ἢ ἐντύπωση ὅτι ἡ χώρα μας εἶναι ξέφραγο ἀμπέλι. Κι αὐτὸ σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα, ἂν δὲν παρθοῦν τὰ ἀναγκαῖα μέτρα, θὰ πληρωθεῖ ἀκριβὰ. **Ἐνδέχεται μετὰ τὶς δημοτικὲς καὶ βουλευτικὲς ἐκλογὲς νὰ ἔχουμε ἐκτροπὴ, ποὺ θὰ εἶναι γιὰ τὴ χώρα μας ντροπὴ.**

Ἡ ψῆφος ἀπελπισίας τοῦ λαοῦ θὰ χαρίσει τὸν Δῆμο Ἀθηναίων καὶ ἄλλους δήμους πολλοὺς σὲ ἄρχοντες μὲ ρατσιστικὲς ἀρχές, ἐνῶ πολυπληθέστερα ἔδρανα τοῦ κοινοβουλίου θὰ καταληφθοῦν ἀπὸ ἀνθρώπους ὁμοίων ἀντιλήψεων.

Τὸ τι θὰ ἐπακολουθήσει οὔτε ὁ Θεὸς τὸ ξέρει. Μόνον ὁ Διάβολος τὸ ξέρει. **Θὰ ξαναζήσουμε τὸ «Συμπόσιο τοῦ Διαβόλου», ὅπως τὸ ζήσαμε ἀπὸ τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1944 μέχρι τὸν Αὐγούστο τοῦ 1949 καὶ μὲ προεκτάσεις ὡς τὰ χρόνια τὰ σημερινά.** Γι' αὐτὸ οἱ ἐχέφρονες φοβοῦνται γιὰ τὰ ἐπερχόμενα δεινὰ. Φοβοῦνται γιὰ τὰ νέα παιδιά ποὺ ἔχουν κεφάλια δίχως μυαλὰ. Γιὰ τὰ παιδιά ποὺ χειροκροτοῦν τοὺς ἱερεῖς καὶ τὶς ἱερεῖες τοῦ ἀμοραλισμοῦ σὰν τὴν ἐρίτιμη κυρία Ἄννα Λανκλό, ποὺ δήλωσε μὲ κυνισμό: «Οὔτε παρθένος εἶμαι, οὔτε μετανοοῦσα»! Ὅποῖος ἥρωισμός...!

23.09.2017

Πηγή: www.sarantoskargakos.gr/